

SENTÈNCIA 98-55 DEL 17 DE DESEMBRE DE 1998

INCOMPETÈNCIA JURISDICCIONAL DE LA JURISDICCIO ADMINISTRATIVA. Metge contractat en règim laboral pel Servei Andorrà d'Assistència Sanitària i en excedència voluntària que demana reincorporació i se li denega la petició. Es discuteixen les conseqüències jurídiques del presumpte incompliment, per part del SAAS, de les obligacions derivades d'un contracte de treball. **VIS ATRACTIVA DE LA JURISDICCIO ADMINISTRATIVA** No opera necessàriament pel fet que l'origen del litigi sigui una resolució dictada per una entitat parapública.

Ponent: M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

ANTECEDENTS DE FET

1.- El Sr. Ignasi M.C., contractat en règim laboral pel Servei Andorrà d'Assistència Sanitària (SAAS) i en situació d'excedència voluntària, el 2 de juliol de 1997 va demanar la reincorporació a la plaça de Director de Serveis Generals del Centre Hospitalari Andorrà o a altra plaça de nivell de responsabilitat i sou equivalent, i la petició li fou denegada per acord del consell directiu de 29 d'agost, per no existir, en aquell moment, cap vacant de les característiques demanades. El 22 de setembre es va presentar recurs d'alçada davant el Govern contra l'esmentada resolució, que va ser desestimat per silenci administratiu.

2.- Contra aquests actes es va deduir demanda davant aquest ordre jurisdiccional, i un cop practicades les actuacions oportunes, la Secció administrativa de la Batllia, en la sentència 98-036, de 20 de maig de 1998, va estimar en part la demanda i va "condemnar al SAAS al pagament, a l'agent, de la quantitat resultant de l'import del salari mensual en qualitat de Director dels serveis generals, a comptar del 2 d'agost de 1997 fins al seu reingrés a la plantilla, dret que es confirma, així com a satisfer l'import de les corresponents cotitzacions salarials a la CASS, a acreditar en període d'execució de sentència", sense fer especial condemna en costes.

3.- Contra la sentència de la Batllia, han interposat recurs d'apel·lació tant la representació processal de l'agent com la conjunta del SAAS i el govern.

El primer, tot i que es mostra conforme amb el fallo, en demana precisions, com la de que el salari que té dret a percebre ho ha de ser des de la fi del període mínim d'excedència, amb els increments corresponents des de que va tornar al SAAS provenint d'un període de comissió de serveis; que se li reconegui expressament el dret al reingrés a la Direcció de serveis generals o a una altra plaça equivalent en sou i responsabilitat; que se li atorgui una indemnització per dany moral equivalent a un any de salari i que es condemni als defenents al pagament de les despeses del procés.

Els altres apel·lants consideren que l'agent no té dret a reincorporar-se abans que finalitzi el període de dos anys pel qual li fou concedida l'excedència; que no té dret a reincorporar-se al lloc de Director de serveis generals ni té dret a altres places, així com que no hi ha hagut acomiadament i que, en fi, l'ordre jurisdiccional competent per a dilucidar la qüestió plantejada és el civil.

4.- Un cop feta la designació del magistrat ponent, dels anteriors escrits se'n va donar trasllat a les parts contràries, que els han contestat mantenint les seves posicions substancials.

5.- La vista ha tingut lloc el dia 20 d'octubre de 1998, en la qual el magistrat ponent ha comunicat que no han estat admeses les proves demanades en la segona instància, i en la que cadascuna de les parts ha manifestat allò que ha considerat més adient a llurs pretensions respectives, quedant, tot seguit, les actuacions vistes per a deliberar i decidir.

6.- Per providència del magistrat ponent de data 3 de novembre de 1998, dictada en aplicació d'allò que preveu l'article 29 de la Llei de la jurisdicció, s'ha donat un termini de deu dies a les parts per tal que responguin a la qüestió de si la jurisdicció competent per a conèixer d'aquest assumpte és la civil o l'administrativa, i ambdues parts han presentat els corresponents escrits. La part agent sosté la competència d'aquest ordre jurisdiccional i, pel contrari, el SAAS i el Govern defensen la competència de l'ordre jurisdiccional civil.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La representació processal del SAAS i del Govern, en el seu escrit d'apel·lació, tot i que no demana a aquesta Sala que es declari incompetent per raó de la matèria per conèixer d'aquest assumpte, afirma que havia d'haver estat analitzat per la jurisdicció civil, de forma que no ha plantejat, d'una manera explícita, l'excepció d'incompetència de jurisdicció. Però com que les qüestions relatives a la competència jurisdiccional són d'ordre públic processal, aquesta

Sala va acordar, amb posterioritat a la vista, sotmetre a la consideració de les parts, en aplicació d'allò que disposa l'article 29 de la Llei de la jurisdicció, quina és la jurisdicció competent per a conèixer del present assumpte. La part agent va respondre en el sentit de què la competència és de la jurisdicció administrativa i les demandades que correspon a la civil.

L'agent demana un pronunciament jurisdiccional d'il·legalitat d'una decisió d'una entitat parapública (article 1.1 de la Llei de creació del SAAS, de 23 de desembre de 1986) que, per aquesta raó, forma part de l'Administració en el sentit de l'article 13.3 del Codi de l'Administració, les decisions de la qual són controlables per la jurisdicció administrativa, com estableix l'article 39.3.b) de la Llei Qualificada de la Justícia. A partir d'aquí, es podria concloure que aquesta jurisdicció és competent per a conèixer del present assumpte.

Segon.- No obstant, el què es discuteix en aquesta jurisdicció, són, en termes generals, les conseqüències jurídiques del presumpte incompliment, per part del SAAS, de les obligacions derivades d'un contracte de treball que va subscriure amb l'agent el 25 de febrer de 1994, per prestar serveis laborals com a director de Serveis Generals del C.H.A. D'antuvi, convé posar en relleu que les incidències que sorgeixen en l'execució i interpretació d'un contracte de treball subscrit per una entitat com el SAAS, no formen part de l'activitat d'execució de les administracions parapúbliques, com pretén la part agent per defensar la competència d'aquesta jurisdicció, sinó que formen part de la dinàmica obligacional del contracte de treball i ha de jutjar-les la jurisdicció que té atribuïda la competència en matèria de contractació laboral.

El paràgraf segon de l'article 65 del Codi de l'Administració estableix que les persones públiques podran també contractar els serveis d'altre personal -no funcionari- per a la realització de prestacions de naturalesa temporal o indefinida, i afegeix que "Els litigis a què puguin donar lloc aquests contractes dependran, segons la naturalesa del contracte, de la jurisdicció civil o de la jurisdicció laboral". Aquest litigi té per objecte establir les conseqüències jurídiques de la denegació, a un treballador que es troba en situació d'excedència voluntària, de la incorporació anticipada a un lloc de treball equivalent en sou i responsabilitat al què ocupava amb anterioritat. És obvi que la naturalesa de la qüestió debatuda és netament laboral i el seu enjudiciament correspon a la jurisdicció civil.

Però a més, si hom s'até a la literalitat del contracte de treball que van subscriure les parts en conflicte, la clàusula cinquena diu que "En tot el no previst al present contracte, s'estarà a la legislació laboral general, substantiva i processal, vigent al Principat", de forma que les parts van establir una clàusula de submissió expressa a la jurisdicció competent en matèria laboral, com no podia ser d'altra manera.

Per tot el que s'ha exposat, la competència per a conèixer d'aquest assumpte no correspon a aquesta jurisdicció sinó a la civil, sense que el fet que l'origen del litigi sigui una resolució dictada per una entitat parapública no impedeixi l'enjudiciament, pels tribunals civils, ja que la forma ordinària d'expressar la voluntat d'aquestes entitats és una resolució, que no queda sotmesa, per aquest sol fet, a la *vis atractiva* de la jurisdicció administrativa.

D'altra banda, si aquest ordre jurisdiccional resolgués les moltes qüestions que se susciten en aquesta causa, totes d'ordre laboral, desbordaria el seu propi marc de competències, delimitat per l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia, i envairia l'àmbit de competències de la jurisdicció civil, que és a la que correspon definir l'estatut dels drets i les obligacions derivades dels contractes de treball, les interpretacions dels mateixos i les conseqüències jurídiques aparellades a qualsevol forma d'incompliment.

Tercer.- Finalment, el fet de què el M.I. Govern, en una resolució de 18 de maig de 1997, ratifiqués el dret del Sr. M. a sol·licitar la seva reincorporació a la plantilla del SASS, i de que si li donés peu de recurs administratiu, com a previ al recurs davant aquesta jurisdicció, no és obstacle a les anteriors consideracions, per tot el què s'ha dit de que les qüestions de competència jurisdiccional són d'ordre públic i correspon als tribunals de Justícia i no a les administracions públiques decidir quin és l'ordre jurisdiccional competent, segons les normes de l'ordenament jurídic processal, per a conèixer de cada assumpte.

Quart.- No hi ha mèrits per a un pronunciament específic sobre les despeses ocasionades en aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix declarar la incompetència d'aquesta jurisdicció per a conèixer del present assumpte, que correspon a la jurisdicció civil, i, en conseqüència, revocar la sentència de la Secció administrativa de la Batllia objecte d'aquesta alçada, sense fer cap pronunciament sobre el pagament de les costes d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la

certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.